

רע"פ 8633/21 - דפנה לב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8633/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: דפנה לב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-ע"פ 49707-07-21 מיום 1.12.2021 שניתן על ידי השופטים י' עדן, ע' כהן ו-י' ליבדרו

בשם המבקשת: עו"ד נורית מעטוק

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' עדן, ע' כהן ו-י' ליבדרו) ב-ע"פ 49707-07-21 מיום 1.12.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על הכרעת דינה וגזר דינה שניתנו על ידי בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ג' אמוראי) ב-ת"פ 64090-07-17 מיום 10.5.2020 ומיום 14.6.2021, בהתאמה.

2. כמתואר בכתב האישום שהוגש נגד המבקשת, ביום 5.2.2017 נהג ברכבו מר אריה אביגור (להלן: המתלונן), יליד שנת 1929, בצומת הרחובות העצמאות וג'ו אלון בבאר שבע וכמעט שפגע במבקשת ששהתה במקום. עקב זאת, ניגשה המבקשת לרכבו של המתלונן, פתחה את דלתו והכתה את המתלונן בשתי מכות אגרופ בפניו. כתוצאה מתקיפה זו, נשברו משקפיו של המתלונן ונגרמו לו חבלות בדמות "המטומה בעין שמאל, המטומה סאב אורביטלית דו"צ וחתכים באף".

עמוד 1

בגין מעשה זה יוחסה למבקשת עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. בתשובתה לכתב האישום, המבקשת כפרה בתקיפה המיוחסת לה, תוך שטענה כי בעוד שאכן ניגשה ופתחה את דלת הנהג ברכבו של המתלונן, היא עשתה זאת רק כדי לברר את נסיבות התאונה, ולא תקפה את המתלונן.

4. בהכרעת דין מנומקת ומפורטת מיום 10.5.2020 הרשיע בית משפט השלום בבאר שבע את המבקשת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

בית המשפט קבע כי עדותו שלהמתלונן, לפיה המבקשת פתחה את דלת רכבו והכתה בפניו באגרופ, נמצאה מהימנה ומשכנעת. בתוך כך נקבע כי עדות זו אינה עומדת לבדה והיא נתמכת בראיות ובעדויות נוספות: בדברי המתלונן לרופא ולחוקר בבית החולים בסמוך למועד התרחשות האירוע; בתיעוד הצילומי של החבלות; במועד ונסיבות הגשת התלונה בסמוך לקרות האירוע; בהיעדר מניע מצד המתלונן להגיש תלונה נגד המבקשת; במצבו הנסער של המתלונן במהלך עימות שנערך בינו לבין המבקשת; ובהתנהגות המבקשת במהלך ולאחר האירוע.

לצד זאת, נקבע כי עדות המבקשת אינה אמינה, שכן היא איננה מתיישבת עם מכלול הראיות ובכללן הממצאים האובייקטיביים שנצפו בסרטון האירוע, וכן לא עם ההיגיון והשכל הישר. עוד נקבע כי עדות המבקשת הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, ניתנה באופן "רובוטי", כמי שמדקלמת טקסט שלמדה בעל פה.

5. בגזר דינו מיום 14.6.2021, עמד בית משפט השלום על כך שהעבירה בה הורשעה המבקשת היא עבירת אלימות מסוג פשע שלצידה עונש מאסר חובה, ועל מדיניות הענישה הנוגת. בהתאם לכך, נקבע כי מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין 6 חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה.

בקביעת עונשה של המבקשת בתוך מתחם זה, שקל בית משפט השלום את מכלול נסיבותיה האישיות, ובכללן מצבה הרפואי; היעדר רישום פלילי לחובתה; חלוף הזמן ובהשלכות הענישה על המבקשת ועל בני משפחתה. מנגד, עמד בית המשפט על כך שבעניינה של המבקשת יש להעדיף את האינטרס הציבורי של גמול ושל הרתעה על פני נסיבותיה האישיות, וזאת בשל החובה המוטלת עלינו כחברה להגן על חלשים ועל אנשים בימי זקנותם.

לאור שיקולים אלה, גזר בית משפט השלום על המבקשת עונש של שבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; חמישה חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור כל עבירת אלימות למשך שלוש שנים; קנס בסך 2,000 ש"ח, או 10 ימי מאסר תמורתו; פיצוי בסך 6,000 ש"ח לקורבן העבירה; וכן התחייבות בסך 5,000 ש"ח להימנע מעבירת אלימות למשך שלוש שנים.

6. ערעור המבקשת על גזר הדין ועל הכרעת הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 1.12.2021. יצוין שבמסגרת הדין בערעור, ולאחר שנשמעו טענות המבקשת, קבע בית המשפט כי אין מקום לשמיעת

טיעוני המשיבה כתשובה לערעור.

בהתייחס להכרעת הדין, הדגיש בית המשפט המחוזי כי הערעור מופנה בעיקרו כלפי ממצאים עובדתיים, שאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. לצד זאת, בית המשפט המחוזי הדגיש כי בחינת מכלול הראיות מביאה למסקנה לפיה קביעותיו של בית משפט השלום, ביחס למהימנות עדותו של המתלונן ובדבר חוסר מהימנות עדותה של המבקשת, מעוגנות היטב בראיות אשר הובאו בפניו.

בתוך כך, עמד בית המשפט המחוזי על הסתירה בגרסאות המבקשת, כאשר בהודעתה במשטרה סיפרה כי ניגשה לרכבו של המתלונן כדי לצעוק עליו על אופן נהיגתו, ואילו בעדותה בבית משפט השלום אמרה כי ניגשה לרכב כדי לראותמה קרה לו. בהמשך לכך, ציין בית המשפט כי סתירה זו מהווה שינוי גרסה מהותי המדבר בעד עצמו.

7. באשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי בהינתן החומרה הרבה של נסיבות ביצוע העבירה, הענישה אשר הוטלה על המבקשת הקלה עמה "הקלה של ממש". נוסף לכך צוין, כי המבקשת לא לקחה אחריות על מעשיה ולא הביעה חרטה של ממש עליהם. לנוכח זאת, נקבע כי העונש שהושת על המבקשת, אשר אינו כולל מאסר מאחורי סורג ובריח, מקל עמה וכי אין מקום ליתן לה הקלה נוספת.

8. על פסק דין זה הגישה המבקשת את הבקשה שלפניי ועמה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל.

במסגרת הבקשה למתן רשות ערעור, שבה המבקשת ומעלה שלל טענות הנוגעות לממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט השלום. לשיטתה, הבקשה מעלה "שאלות עקרוניות בעלות השלכה רחבה", ועל כן יש ליתן לה רשות לערער לבית משפט זה.

לגופם של דברים נטען לפגמים במהימנות עדותו של המתלונן הבאים לידי ביטוי בסתירות שהתגלו בעדותו, בין השאר, באשר למיקום האגרופים ומיקום המתלונן ביחס להגה. בהתאם לכך, עמדת המבקשת היא כי יש לזכותה מהעבירה בה הורשעה, וכי מקרה זה נופל בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יתערב בית המשפט שלערעור בממצאים עובדתיים. לחלופין ביקשה הקלה בעונשה באופן החורג ממתחם הענישה שנקבע.

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.

10. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי". תינתן רק במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מענייני הפרטני של המבקש, וכן במקרים חריגים בהם התגלה חוסר צדק או עיוות דין קיצוני. נוסף לכך, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן אך ורק במקרים נדירים שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 8759/21 קסלר נ' מדינת ישראל, פסקה 9(23.12.2021)).

11. הבקשה שלפניי אינה באה בגדרי אמות המידה האמורות. טענות המבקשת נדונו לעומקן בפני שתי ערכאות ונדחו, והן אינן מעלות כל סוגיה עקרונית. מכל מקום, אף לא מצאתי כי נגרם למבקשת כל עיוות דין או כי עונשה חורג

באופן מהותי ממדיניות הענישה הנוהגת. בנסיבות אלו אין הצדקה למתן רשות ערעור, ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

12. אף לא מצאתי ממש בטענותיה של המבקשת לפגמים בעדותו של המתלונן. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, קל וחומר ערכאת הערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6529/20 גודלאקרנטא-קאר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2020)). למעלה מכך, אציין כי קביעותיו של בית משפט השלום אינן מבוססות רק על עדותו של המתלונן, אלא הן נתמכות כמוזכר לעיל בשורת ראיות ועדויות נוספות.

13. זאת ועוד, לא ניתן להמעיט מחומרת מעשיה של המבקשת, אשר תקפה באגרופים אדם מבוגר, יליד שנת 1929, וגרמה לו לחבלות משמעותיות. משכך, אני סבור כי העונש שהוטל על המבקשת אינו חמור כלל ועיקר, ודומה כי צדק בית המשפט המחוזי בקביעתו כי הוא אף מקל עמה.

כך ביתר שאת בהתחשב בחומרה היתירה שייחס המחוקק לעבירה בה הורשעה המבקשת כמופיע בסעיף 368(ד) לחוק: "הורשע אדם בעבירה לפי סעיף זה, יוטל עליו עונש מאסר, שלא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על-תנאי". בנסיבות אלה, ובהינתן שהעונש אשר הוטל על המבקשת נמצא ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע בעניינה, לא קמה כל עילה להתערבות בית משפט זה בעונש אשר נגזר עליה.

14. אשר עלכן, הבקשה נדחית. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונשה של המבקשת.

עם זאת, מצאתי להורות, לפני משורת הדין, על דחיית מועד התייצבותה של המבקשת לריצוי עונש המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, על מנת לאפשר לה פרק זמן קצר להתארגנות נאותה. המבקשת תתייצב לשאת בעונשה ביום 3.1.2021 עד השעה 10:00 בבוקר.

ניתנה היום, כ"ה בטבת התשפ"ב (29.12.2021).

שׁוֹפֵט